

## POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Piotr Mirek

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **A. C.**

skazanego za czyn z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 września 2023 r.

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2023 r., III KO 44/23,

o odmowie przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania,  
wobec jego oczywistej bezzasadności,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 545 § 3 k.p.k.

**p o s t a n o w i ł**

**utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.**

## UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 czerwca 2023 r., III KO 44/23, Sąd Najwyższy odmówił – na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. – przyjęcia wniosku A. C. o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 15 stycznia 2003 r., sygn. akt II AKa 435/02, wobec jego oczywistej bezzasadności. W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia Sąd Najwyższy wskazał, że powołana – w osobiście sporządzonym przez skazanego wniosku – podstawa wznowienia

postępowania oparta o treść art. 540 § 2 k.p.k., *in concreto* nie może mieć zastosowania, gdyż wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 kwietnia 2009 r., P 11/08 (Dz. U. Nr 63, poz. 533), aczkolwiek stwierdzający niekonstytucyjność art. 148 § 2 k.k., dotyczył zmiany brzmienia tego przepisu wprowadzonej (co do sankcji) ustawą z dnia 25 lipca 2005 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego i ustawy – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 163, poz. 1363), podczas gdy skazanie A. C. oparte było o treść art. 148 § 2 pkt 2 k.k. sprzed nowelizacji.

Skazany A. C., z zachowaniem terminu ustawowego, zaskarżył wskazane wyżej postanowienie. W uzasadnieniu swojego zażalenia po raz kolejny podniósł, że w jego ocenie powołany wyżej wyrok Trybunału Konstytucyjnego miał zastosowanie również w jego sprawie, ponieważ wydany został po zapadnięciu wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie w sprawie o sygn. II K 71/02, zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku wydanym pod sygn. II AKa 435/02, w którym to postępowaniu skazany został przecież na podstawie niekonstytucyjnego przepisu art. 148 § 2 k.k. W złożonym zażaleniu podniósł nadto zastrzeżenia co do sposobu procedowania w jego sprawie przez Sąd drugiej instancji oraz oparcia merytorycznych orzeczeń na sfalszowanej opinii biegłych.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Zażalenie skazanego na uwzględnienie nie zasługuje.

Na wstępie podkreślić należy, że przedmiotem kontroli Sądu Najwyższego w składzie trzech sędziów, w oparciu o przepis art. 545 § 3 k.p.k., jest wydane w tym właśnie trybie postanowienie Sądu Najwyższego w składzie jednego sędziego, którym to postanowieniem odmówiono przyjęcia wniosku niespełniającego wymogu określonego w art. 545 § 2 k.p.k. (przymus adwokacko- radcowski), jako oczywiście bezzasadnego.

Bezspornym jest w związku z tym, że zakresem orzekania sądu odwoławczego w takim układzie objęte może być wyłącznie rozstrzygnięcie sądu wznowieniowego pierwszej instancji odnoszące się do kwestii podnoszonych przez skazanego w jego pierwotnym, nie spełniającym wymogów formalnych piśmie, w którym domagał się wznowienia postępowania. Taką i to wyłącznie jedyną okolicznością był w tym wypadku wskazany na wstępie wyrok Trybunału

Konstytucyjnego z dnia 16 kwietnia 2009 r., P 11/08. Tym samym poza zakresem orzekania przez Sąd Najwyższy, na obecnym etapie postępowania, pozostać muszą te okoliczności, które nie stanowiły zgłoszonego przez skazanego A. C. w jego piśmie z dnia 27 marca 2023 r. (wpływ do SN 5 kwietnia 2023 r.) wniosku o wznowienie postępowania i wyznaczenie w tym celu obrońcy z urzędu, a które stały się podstawą obecnie rozpoznawanego środka odwoławczego, takie jak sposób procedowania Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w sprawie II AKa 435/02, czy też oparcie orzeczeń Sądu Okręgowego w Koszalinie i Sądu Apelacyjnego w Gdańsku na sfalszowanej – zdaniem skazanego – opinii biegłych medycyny sądowej.

Nietrafna jest argumentacja skarżącego dotycząca oceny znaczenia powoływanego już w tym postanowieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego. W całej rozciągłości podzielić należy stanowisko Sądu Najwyższego instancji *a quo*, że wskazane rozstrzygnięcie sądu konstytucyjnego miało ograniczony zakres. Odnosiło się ono bowiem wyłącznie do tych orzeczeń sądów powszechnych, w których przyjmując za postawę skazania art. 148 § 2 k.k., uwzględniały one brzmienie tego przepisu wprowadzone nowelą z dnia 25 lipca 2005 r., a więc o treści obowiązującej od dnia 26 września 2005 r. Zapadłe w tej sprawie wyroki Sądów pierwszej (5 lutego 2002 r.) i drugiej (15 stycznia 2003 r.) instancji wydane zostały przed tą datą, w związku z czym wskazana wyżej nowelizacja, którą zakwestionował w wyroku z dnia 16 kwietnia 2009 r. Trybunał Konstytucyjny, nie mogła być podstawą zapadłych w stosunku do A. C. orzeczeń. Pogląd wyrażany przez Sąd Najwyższy w tym przedmiocie w swoich wcześniejszych orzeczeniach jest konsekwentnie podtrzymywany i brak – w ocenie tego składu Sądu Najwyższego – podstaw natury prawnej, aby od tej jednolitej linii orzeczniczej odstępować (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 2 grudnia 2009 r., II KO 80/09; z dnia 17 grudnia 2009 r., V KO 58/09; z dnia 20 stycznia 2010 r., II KO 102/09; z dnia 27 stycznia 2010 r., II KO 87/09; z dnia 25 lutego 2010 r., II KO 62/09; z dnia 7 kwietnia 2010 r., IV KO 43/10; z dnia 28 kwietnia 2010 r., II KO 71/09; z dnia 17 lutego 2011 r., II KO 70/10; z dnia 25 stycznia 2012 r., II KO 30/11; z dnia 22 stycznia 2020 r., IV KO 91/19).

Uwzględniając wskazane wyżej зауваżenia, a więc zgodność z prawem wydanego w tej sprawie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2023

r., którego trafności zawarta w zażaleniu skazanego argumentacja nie podważyła, postanowiono jak na wstępie.

[K.K.]

[ms]